

Καστορίας Καλλίνικος: «Το όνομα του Ιησού, δώρο της Θεοτόκου»

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Καστορίας](#)



Να λάβουμε από την φετινή πανήγυρη της Κυρίας Θεοτόκου, το δώρο της ευχής του Ιησού, και να επικαλούμαστε το όνομά Του μέσα στην καρδιά μας, εύχεται, μεταξύ άλλων, στην Εγκύκλιό του επι τη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου 2025, ο Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Καλλίνικος.

Αναλυτικά το Εγκύκλιο μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Άγαπητοί αδελφοί,

Στό αποστολικό ανάγνωσμα τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Φιλιπ. β΄ 5-11), γίνεται ἀναφορά στήν κένωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος «έν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ’ ἐαυτόν

ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος».

Καί αὐτή ἡ ἀναφορά γίνεται κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Παναγίας, διότι ἡ Κυρία Θεοτόκος συνέβαλε στὴν κένωση τοῦ Λόγου, συλλαμβάνοντας Αὐτόν σωματικῶς «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου».

Ἐπίσης, στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα γίνεται ἀναφορά στό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθότι «ὁ Θεός αὐτόν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τό ὑπὲρ πάν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πάν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός».

Καί κάμπτει «πάν γόνυ», ὅταν ἐπικαλούμαστε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Πνεύματι, καθὼς διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος αὐθεντικῶς: «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Β΄ Κορ. ιβ΄).

Ἡ ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ νοερὰ καρδιακὴ προσευχή.

Καί ἡ προσευχή αὐτὴ προϋποθέτει τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά.

Καί ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά προϋποθέτει τὴν καθαρότητα καὶ ἀπλότητα τῆς καρδιάς.

Τό σημαντικό εἶναι ὅτι τό μεγάλο αὐτό δῶρο τῆς νοερᾶς καρδιακῆς προσευχῆς, πού εἶναι πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ στόν ἄνθρωπο, ἥτοι τῆς κάθαρσης, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θέωσης, εἶναι δῶρο τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Αὐτό τό βλέπουμε στοὺς βίους πολλῶν Ἀγίων.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «προσευχόταν ἀδιάλειπτα στὴν Θεοτόκο». Προσευχόταν νύχτα καὶ ἡμέρα στόν Θεό, ἔχοντας ὁδηγό καὶ μεσίτρια τὴν Παναγία, μέ τὴν προσευχή «φώτισόν μου τό σκότος».

Καί ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀπέστειλε τόν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη τόν Θεολόγο νά ρωτήσῃ τόν ἅγιο Γρηγόριο, γιὰ ποιόν λόγο προσεύχεται μέ τά λόγια αὐτά. Καί νά τοῦ πεῖ νά μὴ δειλιάζει οὔτε νά ἀμφιβάλλῃ, γιατί ἡ ἴδια ἡ Δέσποινα τῶν ἀπάντων θά εἶναι βοηθός του (Ναυπάκτου Ἱεροθέου: Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὡς ἀγιορεΐτης).

Ὁ ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης ἔλαβε τό δῶρο τῆς εὐχῆς, καθὼς προσευχόταν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ἴδιος διηγεῖται: «Ὅταν ἤμουν νεαρός ὑποτακτικός, προσευχόμουν μιά φορά

μπροστά στην εικόνα της Θεομήτορος, και η προσευχή του Ἰησοῦ εἰσῆλθε στην καρδιά μου και ἄρχισε ἀπό μόνη της νά προφέρεται ἐκεῖ» (Ἀρχιμανδρίτου (Ἀγίου) Σωφρονίου Σαχάρωφ: Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης).

Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής ἐπίσης ἔλαβε τό χάρισμα τῆς εὐχῆς ἀπό τήν Κυρία Θεοτόκο. Διηγεῖται ὁ ἴδιος:

«Ἀπευθυνόμουν καί στην Δέσποινά μας καί Τήν ἱκέτευα. Ὅπως ἤμουν ἐκεῖ καί κοίταζα πρός τόν Ἄθωνα, ὅπου φαινόταν καλά καί τό μέρος μέ τό ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας μας, σάν νά αἰσθάνθηκα μέσα μου ἕνα σκίρτημα χαρᾶς. Ἀμέσως βλέπω μιά φωτεινή ἀκτίνα νά βγαίνει ἀπό τήν ἐκκλησία τῆς Παναγίας καί σάν οὐράνιο τόξο ἦρθε καί ἀκούμπησε ἐπάνω μου.

Ἀμέσως ἀλλοιώθηκα ὅλος καί ξέχασα τόν ἑαυτό μου. Γέμισα φῶς μέσα στην καρδιά μου, ἔξω καί παντοῦ καί δέν αἰσθανόμουν ἄν ἔχω σῶμα.

Τότε ἄρχισε νά λέγεται ἡ εὐχή μέσα μου τόσο ρυθμικά, πού ἀποροῦσα, γιατί ἐγώ δέν προσπαθοῦσα· μόνο ἔβλεπα καί ἄκουγα ταυτοχρόνως, καί θαύμαζα» (Μητροπολίτου Ἐδέσσης Ἰωήλ, εἰς Ἀφιέρωμα στην Παναγία, Περιοδικό Ἐκ Βαθέων, Ἰούλιος 2025).

Ὁ ἅγιος Καλλίνικος Ἐδέσσης χαρακτηρίζοταν γιά τήν «γλυκύτητα τῆς καρδιάς του», τήν ἀπλότητα καί τήν ἀπάθειά του, τήν φωτεινή του δύναμη τήν ὁποία μετέδιδε στούς πιστούς. Μιά δύναμη, μέ τήν ὁποία, ἀπό τά χρόνια τῆς ἱερωσύνης του, ἐκδίωκε δαιμόνια.

Αὐτά τά χαρίσματα τοῦ Ἀγίου εἶχαν πηγή τήν εὐλογία τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς Προυσιωτίσσης. Ἡ ὁποία τόν εὐλόγησε, ὅταν ὡς παιδί ὁδοιποροῦσε μέ τήν γιαγιά του πολλές ὥρες γιά νά προσκυνήσει τήν Χάρη της. Καί ἐπιβεβαίωσε τήν εὐλογία Της, ὅταν στό τέλος τῆς ζωῆς του τοῦ ἐμφανίσθηκε καί τόν ἐνδυνάμωσε στην κλίνη τῆς ἀσθενείας του.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί

Ἡ Κυρία Θεοτόκος μᾶς ἔδωσε τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Γι' αὐτό καί μπορούμε νά κοινωνοῦμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου μας.

Γι' αὐτό καί μπορούμε νά ἐπικαλούμαστε τό ὄνομά Του, ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, μέ ἀγνότητα καί ἀπλότητα καρδιάς. Νά ἐπικαλούμαστε τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου κάμπτει πᾶν γόνυ ἐπουρανίων καί ἐπιγείων.

Καί αὐτή ἡ καρδιακή ἐπίκληση εἶναι δῶρο τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Γι' αὐτό, ἅς τήν παρακαλέσουμε:

Ἐλθέ, Κυρία Θεοτόκε,

τό ὄνομα τοῦ Παιδιοῦ σου φέρουσα

καί ἄνοιξε τήν κεκλεισμένη

τῆς καρδιάς μας θύρα

καί ἄναψε τοῦ Πνεύματος τήν φλόγα,

γιά νά ὑμνοῦμε νοερῶς

εἰς δικαιοσύνην

τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ,

καί νά ὁμολογοῦμε ρητῶς

εἰς σωτηρίαν (πρβλ. Ρωμ. ι')

ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός

εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός (Φιλιπ. β').

Εὐχομαι, ἀγαπητοί ἀδελφοί καί ἀγαπητά μου παιδιά, νά λάβουμε ἀπό τήν φετινή πανήγυρη τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τό δῶρο τῆς εὐχῆς τοῦ Ἰησοῦ, καί νά ἐπικαλούμαστε τό ὄνομά Του μέσα στήν καρδιά μας:

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς καί τόν κόσμον σου».

«Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς».